

„Takže když jsem si šel večer lehnout a ráno se vzbudil, byl tam, ten Ezdráš, hleděl přímo na mě.“ Čekala, že Charles začne mluvit o víře a osudu, a obrnila se. „Nějak mi to uvízlo v paměti. Upřímně řečeno, je to asi to jediné z bible, co bych mohl citovat.“ Usmál se.

Elspeth kývla: „Dobře.“

Charles Heather vstal a tleskl. „Takže do toho jdete?“

Řekla, že ano.

Caleba mezitím fascinoval chvat v kuchyni, který sledoval otevřenými dveřmi. Žasl nad těmi spoustami jídla – mísami velkými jako lavory, plnými vajec, dížemi přetékaajícími těstem na lívance a kukuřičný chleba, věnci vuřtů smotaných jako kola provazu, hromadami cukru velkými jako hlavy, řadami a řadami lahví cideru – bylo to jako fantazie. Ale z transu ho vytrhlo, jak Charles Heather tleskl. Překvapeně se obrátil a viděl, jak ten zrzavý chlap stojí nad matkou a pleš na temeni se mu leskne v odpoledním světle.

Sáhl na brokovnici, kterou měl po boku, uvažoval, jak rychle by ji stačil vymotat ze šátku a vyškubnout ze záhybů kabátu. Přes hluk v jídelně neslyšel, o čem mluví. Muž působil dost mile a matka vypadala, že nemá strach. Ale podle toho, jak povytáhla krk, nakláněla se nad stůl s rukama překříženýma u zápěstí, jak se každou chvíli zavrtěla, ho přepadla starost o její zranění.

Na pultu před ním přistály dva naložené talíře, vzal jeden do každé ruky, loktem si konejšivě tiskl brokovnici k tělu. Došel ke stolu a zrzavý muž na něm urovnal vidličku a nůž. „Tohle musí být váš syn,“ kývl a představil se Calebovi, který si nechal

nadšeně potřást rukou. „Nebudu vás rušit při jídle,“ dodal a natáhl si rukavice. „Pane – pardon, řekl jste mi svoje příjmení?“ Zrzavá obočí se spojila.

„Van Tessel,“ zabručela. „Jorah van Tessel.“

Caleb vykvikl a Elspeth ho zarazila pohledem. Věděl, že nemá zpochybňovat hluboký tón hlasu, který nasadila.

„Zapíšu si to za uši,“ pronesl Charles důležitě a zasmál se. Když Elspeth nereagovala, nasadil si klobouk na hlavu, šťouchl loktem do Caleba a řekl: „Tvůj táta je dobrý člověk.“ Caleb se chopil nože a vidličky. „Takže,“ pokračoval Charles. „Čekám vás ve čtyři, představíte se panu Wallaceovi u Ledařské společnosti. Víte, kde to je?“

„Já to najdu,“ ujistila ho Elspeth.

„No, netrefit k jezeru by bylo umění.“ Charles se znovu zasmál. Položil si klobouk na hlavu a Elspeth si všimla jeho jizev a pokřivených kloubů.

Caleb řízl do steaku. Slyšel zaskřípět dřevo, jak se matka zase posadila, ale dovedl se dívat jenom na to, jak z masa vytéká krev a sbírá se na talíři. Vyhýbal se matčinu pohledu, dokud neshlédla do svého talíře. Teprve pak si dovolil prohlížet tu novou osobu naproti sobě.

2. KAPITOLA

Ve tři čtvrtě na čtyři odpoledne – podle velkých hotelových hodin – odešla Elspeth z hotelu Brick & Feather, Calebovi narážala, aby zůstal v pokoji za zamčenými dveřmi. Zamířila na západ, dolů k jezeru. Ledařská společnost okupovala záliv u vody, na břehu bylo rozmístěno nejrůznější podivné zařízení na dobývání ledu – vysoké, od pohledu nebezpečné kovové konstrukce a obité saně s ostrými čepelemi. Sněhové mraky se nad vodou sbíraly do mohutné hradby. Po její levici, rovnou cestou od břehu, se tyčila ledárna, slyšela volání a odpovědi dělníků zevnitř. Jak tak šla, studovala postoje a jednání mužů, které mýjela, a připomínala si, aby kráčela víc zešíroka, nemáchala tolik rukama a s každým krokem se maličko nahrabila. Tvář každého muže vyzařovala jakousi hrozbu, nějaký odstín temnoty. Dokonce i tvář Charlese Heathera, který na ni čekal před kanceláři zařízenými ve starém železničním vagonu, jednom ze dvou, umístěných o kousek dál mimo dění. „Jorahu,“ zavolal na pozdrav. Vřele potřásl Elspeth rukou a dokonce ji přikryl i tou druhou. Rychle třikrát zaklepal na dveře kanceláře.

Pokusil se uhladit si vlasy, zrzavé kudrny se mu rozsypaly po straně hlavy jako okvětní lístky květiny.

Uvnitř plápolal v kamenném krbu oheň. Budova sestávala z obdélníkové místnosti s pravidelně rozmístěnými okny, jediné dveře měli za sebou. Za dlouhým stolem seděli tři staří muži, dva se skláněli nad účetními knihami, třetí, stejně nahrbený, klapal na černé a bílé klávesy sčítacího stroje. Na zdi visela červenomodrá flanelová deka, místy prožraná od molů.

V rohu stála kolébka. Elspeth to připadalo jako přízrak.

„Přivedl jsem nováčka,“ hlásil Charles. „Náhradníka.“ Odkáňal si. „Náhradu za pana Ackera. Tohle je Jorah...“

Elspeth se snažila nezárat na kolébkou a čekala, jestli se na tu věc někdo podívá a vezme ji na vědomí. Jistě nemůže být skutečná, co by tu dělala? Ale stalo se nemožné, slunce se prodralo mraky, padlo na krajkové zdobení a to se zalesklo. „Jorah van Tessel,“ vyhrkla, ztracená v touze nakouknout přes okraj kolébky.

Jeden z mužů, zřejmě nejstarší, soudě podle chybějících zubů a bílých chlupů, trčících mu odevšad, jen ne z lebky, nechal psaní a odložil tužku. „Van Tessel, říkáte?“ Elspeth přisvědčila, pohlcená tou iluzí před sebou. V kolébce se teď něco pohnulo. Dítě se rozplakalo a Elspethino tělo se napjalo jako struna houslí. Možná si s ní pohrává d'ábel, pomyslela si. Zdálo se, že žalostný pláč nikoho neznepokojuje. „Nejste příbuzný Dedricka van Tessela?“ zeptal se. Dítě dál plakalo.

Elspeth se zapotácela. Odpoutala se od dětského pláče a v duchu uviděla druhého nejstaršího chlapce van Tesselových, nejmenší postavy. Dedrick byl divoké děcko, věčně samá mo-

dřina a šrám, jeho oblečení potřebovalo správký nejmíň pětkrát častěji než svršky ostatních dětí. Dedrick často trčel ve svém pokoji za trest, že praštil některého bratra nebo sestru, ale uměl si najít způsoby, jak z toho vězení uniknout. Jednou visel na parapetu svého pokoje ve druhém patře a Elspeth z kuchyně dole sledovala, jak naprázdno kope do vzduchu, než se pustil a spadl do křoví.

„Nejsme příbuzní,“ oznámila starci.

„Je mrtvý,“ ozval se muž od počítacího stroje a popotáhl. „Spadl z koně, vid’, Horaci?“

„Srazil si vaz,“ potvrdil Horace, aniž ustal v práci.

„To je mi líto,“ řekla. Neuměla si představit Dedricka dospělého. Zkoušela si ho vybavit s vousy, ale pořád ho viděla takového, jaký byl. Vzpomněla si i na otce, jak pečoval o zahrady van Tesselových. Ale ty roky uběhly hrozně rychle. Matka a otec už nejspíš nežijí. Představila si dva prosté náhrobky, zastrčené v rohu van Tesselových pozemků. „Leda by to byl nějaký bra-tranec. Hodně vzdálený.“

„Je to neobvyklé jméno. A Dedrick byl neobvyklý chlapík,“ poznamenal nejstarší muž. „Jako tady Charlie.“ Úředníci se zasmáli. „Bohužel.“ Chopil se tužky, smetl si ze špinavých nehtů zatoulaný chuchvalec vlasů a pustil se zase do práce.

Dětský křik ji ubíjel.

„Horaci, nemám to děcko utiřit?“ zeptal se Charles. Elspeth se chytila stolu. Úlevou nad tím, že dítě vážně existuje, se málem zhroutila. Začala mít strach, jestli se neodhalila. Možná ji soucit s děckem proměnil, kůže jí zrůžověla, ruce se sepjaly tak, jak by neměly. Než odešla z hotelu, prohlédla se v zrcadle a potvrdila

si, že neumytá a v Jorahově plandavém oblečení hodně připomíná muže. Dávala si pozor, aby to zachovala. Podívala se na Charlese, napodobila jeho postoj s vystrčeným břichem, zahákla si palec za přezku opasku, jak to vídala dělat muže.

„Ještě není tak zle,“ ozval se Horace, „abych svěřil děcko tobě, Charlie.“ Všichni tři muži se rozesmáli a Horace se protáhl, klouby hlasitě zapraskaly, že je bylo slyšet i přes počítací stroj a pláč dítěte. Položil si ruku do kříže a vytáhl se ještě víc. „Já se o ni postarám, já se postarám.“

„Taky bych řekl – moje vnučka to není,“ poznamenal muž u počítačky a znovu se rozesmáli.

Elsbeth popošla, aby viděla do kolébky. Dítě už mělo tvářičku celou rudou, bezzubá pusinka se otvírala, pěstičky se zatínaly v nevýslovném vzteku. Horace ji vzal a přitiskl si ji na hrud'. Elsbeth překvapilo, jak přirozeně to dělá, s jakou jistotou dítě drží. Holčička si jí všimla a pomalu přestala plakat, zamrkala velkýma očkama. „Líbíte se jí,“ řekl Horace. „Moc cizích lidí tu nevidí. Vid’?“ zeptal se děcka.

Místnost se zakymácela. Elsbeth se chytila stolu pevněji, přesunula na něj svou váhu, měla strach, že omdlí.

Přinesl dítě blíž. Elsbeth už to cítila, tu sladkost jeho kůže. Natáhla třesoucí se prst a přejela jím dítěti po tvářičce. Projelo jí nadšení. Tak svěží, měkká kůže. Všechno v ní ožilo, srdce nabobtnalo, kosti zesílily, sluch se zostril, vidění projasnilo. Vzpomínky, které v sobě držela, se osvobodily, včetně těch, které schovávala nejhloběji.

Byli s Jorahem sami necelý rok a po bití a tvrdé, špatně placené práci, která na Joraha zbývala, ho přesvědčila, aby nechal

jít za prací ji. Slíbila mu, že použije falešné jméno, pro případ, že by van Tesselovi pronásledovali své uprchlé pracovníky, a že se vrátí domů při nejmenším náznaku potíží. Nasměroval ji do nejbližšího města a tam se poptávala po práci jen necelý den, než ji někdo poslal do ordinace. Doktor Watt ji přijal, ještě než pořádně pochopila, o jaké místo se jedná. „Dělá se vám špatně z krve, Claro?“ zeptal se. Zavrtěla hlavou. „Máte jistou ruku?“ Měla. „Zdravotně jste na tom dobře?“ Soudila, že ano.

Následujícího dne už držela mužskou paži, zatímco ji doktor Watt sešival, hvízdal si přitom, pevně utahoval černou nit. Později toho odpoledne, poté co si smyla krev z rukou a doktor Watt ji pochválil za její rozhodnost, zašli navštívit těhotnou. Po celou prohlídku se budoucí rodiče hádali o všechno možné ohledně svého budoucího dítěte – zda to bude chlapec, nebo děvče, jak ho pojmenují, kde bude spát. S každým novým rozporem se vrátili k tomu předchozímu a začalo to celé nanovo. Elspeth nikdy dřív nezažila, že by žena křičela na muže, Watt si v rozpacích čistil dýmku do spodního okraje košile. Každý týden, když se doktor zašel podívat, jak se dítěti v děloze vede, na sebe ti dva ječeli, až byli ve tvářích celí rudí a zpocení. Někdy je Watt s Elspeth slyšeli ječet, už když se blížili k hranatému bílému statku, neslo se to z otevřených oken.

„Je to normální?“ zeptala se Elspeth.

„Občas se to stává,“ odpověděl doktor. „Pro některé lidi je to obtížná doba. Většina mužů by to ale nesnesla.“

O dva měsíce později onen nastávající otec vyzvedl Elspeth uprostřed noci v jejím hotelovém pokoji a přivedl do domu. Tvářil se ustaraně. Z kuchyně se stal porodní sál, na stolku stál

hrnec horké vody, nástroje byly rozloženy na čistém ručníku, žena ležela na stole na dekách a prostěradlech, pokoj tonul ve světle a v teple kamen, doktor Watt kouřil dýmku a hnětl jí břicho jako chlebové těsto, hlavu pozorně vztyčenou ke stropu. Dítě je obrácené zadečkem napřed, vysvětlil a promlouval klidně k matce i k Elspeth o tom, co bude dělat. Pořádně zatlačil na spodní část břicha, pokusil se dítě obrátit, ale to se nedalo. Porod už začal, oznámil, dítě se vydalo na cestu a je moc dole v pánvi, aby se s ním dalo pohnout. Vrazil ruku do rodičky a ta zavyla. Její manžel se ozval z verandy, odkud slyšeli jeho těžké kroky. „Co se děje?“

„Všechno je v pořádku,“ uklidňoval ho doktor Watt, ale Elspeth poznala, že má starost. Tvrdě skouzl troubel dýmky a pak ji odhodil, tabák a popel se rozsypaly po podlaze. „Už to nebude dlouho trvat.“ Měl pravdu, z ženy vyklouzla maličká nožka a doktor nezaváhal, neobdivoval se tomu miniaturnímu zázraku ani bezbrannosti, chytil dítě za kotníček a táhl. Elspeth dítě viděla pod kůží, neskutečné hrboly, které se pohybovaly a kroutily. Vycítila, že ti tři – doktor, matka, dítě – spolu soupeří, jejich vůle se napírají opačnými směry. Svírala ženě rameno a jemně prohmatávala břicho a pak podbříšek, až objevila hlavičku. Zatlačila na ni spodkem obou dlaní, napětí mezi matkou a dítětem se uvolnilo a příroda se znovu chopila vlády. Objevila se další nožka a pak břicho holčičky, bylo to jako zázrak. Doktor Watt netrpělivě tahal. Elspeth celou dobu postrkovala hlavičku prsty, tu a tam zatlačila, když se postup zpomalil. Žena byla malá, ale doktor neztrácel čas, po čele se mu řinul pot a vsakoval se do košile. Pořádně zatáhl, žena zaječela a Elspeth zat'ala

pěst, měla sto chutí ho praštit. Hlavička konečně vyklouzla z těla, doktor zvedl dítě za kotníky, za něž takovou věčnost tahal, vyčistil holčičce nos a pusku a ona se mu v ruce kroutila. Předal ji Elspeth a ta jí otřela z tvářičky a těla maz a krev. Nikdy ještě neviděla nic tak čistého, tak nedotčeného, žasla nad křehkostí a ohromujícím, elektrizujícím životem patrným z každého pohybu drobného tělíčka.

Doktor Watt se po dítěti natáhl. Elspeth předstírala, že objevila na tvářičce další skvrnku krve, a využila příležitost tisknout si ho k sobě další vzácnou minutu. Pak ho doktorovi odevzdala, ten ho pevně zavinul a podal ho matce, která okamžitě přestala bolestně sténat a kolébat se. Vešel otec a z výrazu na tvářích rodičů Elspeth pochopila, že neexistuje žádný rozpor, který by tato radost nepřekonala.

Celé týdny pak cítila novou energii, otevřelo se před ní cosi vzrušujícího. Toužila na vlastní kůži zažít to, co viděla, toužila držet v ruce vlastní dítě. Ale čím víc se s Jorahem snažili počít a čím déle to nevycházelo, tím méně si vzpomínala na počáteční nadšení, tím těžší pro ni bylo jen se pod ním pohnout, kosti ji bolely, jako by se v ní všechno rozpadalo. Strašila ji Gusta van Tesselová a jednou se dokonce jako ona ponořila pod vodu, ale zase se vynořila a praštila pěstí do boku vany. Druhý den ráno Joraha opustila a šla si najít další místo porodní báby.

Muž u počítačícího stroje v kanceláři mávl listem papíru. „Dost s tím děckem. Stačíte mi vy dva,“ řekl a posunul papír po stole k Elspeth. „Odneste to Wallaceovi. Charlie, ukaž mu to.“

Elspeth by byla ráda zůstala a celý zbytek odpoledne se dívala holčičce do očí, ale Charles popadl papír a maličko ji po-

strčil. Dvojice mužů se zase pustila do psaní, škrábání jejich per znělo v místnosti hlasitě jako hryzání myši v noci.

Propletené kosti Calebových bratrů a sester po něm sahaly, jejich pusy zmrzly v grimase bolesti. Doléhala na něj hrůza, jakou zažíval, když se v noci plížil ze spíže. Občas to vypadalo, že se pohnuli, zaslechl výdech nebo povzdech, ale když se uklidnil, všechno bylo jako dřív. Emmina silueta ve sněhu ho ujišťovala, že se v noci nepohnula ani sebou nepozorovaně nezaškubala. Seděl na dvorku poblíž jejího těla, stejně jako sedával ve vysoké trávě s Jessem, a toužil, aby všechno bylo tak, jak bývalo, a to smrtelné ticho bylo jen příjemný poklid rodiny. Nikdy se neuklidnil, a když vstal, noční můra pokračovala jako skutečnost. Svezl se na kolena, sundal si rukavice a otíral sních z tváře malé sestřičky.

Nevěděl, jestli vůbec spal, odhodil příkrývkou a sundal si kousavou noční košili, kterou mu dali William a Margaret, všiml si modřin, které se mu táhly po nohou, zaznamenal vystupující žebra. V hrudi, kde tušil srdce, měl prázdnotu. Oblékl se, jak nejrychleji uměl. Brokovnici si zase upevnil k boku, pak si vzal kabát, pečlivě si ovázal šálu kolem krku, aby zakryl část hlavně, která mu vykukovala za ramenem.

V hotelové hale praskal v krbu oheň. U stolu hráli muži karty. Další seděl v křesle a četl knihu. Caleb se pokoušel setřást duchy, kteří se k němu lepili jako pavučiny. Za pultem stál Frank, před sebou roztažené noviny, a Caleb se ho zeptal, kde by našel hospodu jménem Elm. Recepční ani nevzhlédl a promluvil ke Calebovi tajným jazykem ulic a směrů. Když se chla-

pec nepohnul, Frank rozvážně složil noviny napůl a pak ještě jednou. „Jak se jmenuješ?“ Caleb mu to řekl. „Dobře, Calebe.“ Frank mu zopakoval instrukce pomaleji a doprovodil je gesty. Caleb se pohnul jen o pár kroků a recepční si povzdechl, otevřel dvířka vedoucí za pult a vyvedl Caleba za ramena na ulici. Tam mu ukázal na vývěsku před poštovním úřadem, na světlo ve výloze holičství, na tmavé dveře železářství a vysvětlil mu, kde za kostelem má zahrnout, aby se k hospodě dostal. „Je to na svahu kopce.“

Caleb mu poděkoval. Nebe už nabralo barvu hluboké vody, měl strach, že se matka vrátí do hotelu a nenajde ho tam. „Mohl byste říct mé – Jorahovi, kam jsem šel?“

Frank si ho změřil zvláštním pohledem. Zvedl bradu. „Co to máš pod tím kabátem?“

Caleb se zastavil. Frank se natáhl po jeho šále a Caleb vytáhl zbraň z úkrytu. Recepční o krok couvl.

„To je moje brokovnice.“

„Bože můj, chlapče. Nemůžeš se jen tak procházet po městě se zbraní pod kabátem. A hlavně tak nemůžeš vtrhnout do Elmu, i kdybys možná měl tu drzost.“ Natáhl ruku, Caleb objal zbraň a odmítl ji vydat. „No tak, chlapče, já ti ji schovám.“ Povzdechl si. „Jestli tam vlezeš s nabitou brokovnicí, musíš být sakra připravený ji použít.“

Caleb mu ji tedy neochotně vydal, Frank ji schoval pod zástěru a rozhlédl se po ulici. „A dej pozor,“ dodal, zavřel dveře hotelu a nechal Caleba samotného v prohlubující se temnotě.

Šel podle Frankových instrukcí, mýjel lidi. Pokoušel se pátrat po tvářích zabijáků, jestli se v tuto hodinu nevyonoří ze svých

temných domů, ale nedařilo se mu hlídat všechno najednou – vlastní nohy, hrbolatou zem, rozježděnou kočáry a kopyty koní, davy lidí a zmatený hluk, který na něj útočil. Hlasitý čúrek nasměroval jeho pozornost na temný stín postávající mezi holičstváním a obchodem s oblečením. Právě domočil. V ohbí ruky držel něco lesklého a zastrčil si to za opasek. Pak si zapnul kalhoty způsobem, který svědčil o přítomnosti zbraně, ta váha navíc to gesto zvýraznila. Tvář měl ve stínu, Caleb viděl jenom nejasnou siluetu. Muž se rozkašlal a znělo to tak výhružně, že se chlapec přikrčil a sklonil hlavu. Potlačil strach, zavrhl hospodu Elm, zhluboka se nadechl a vydal se za mužem kolem kostela. Držel se v opatrné vzdálenosti, bál se, že se k němu každou chvíli obrátí, ale ten se příliš soustředil na vlastní potácivé kroky, aby si všiml, že má doprovod. Jak tak šli, pár metrů od sebe, světla zhasla a tma se na ně snesla jako deka. Caleb se přinutil jít dál a matné tušení, že jdou přesně podle Frankových instrukcí, se postupně proměnilo v jistotu.

Hospoda Elm stála opravdu na svahu, podepřená sloupy. Celá byla postavena z hrubých borových kmenů a dokonce i ve tmě a zasněžená působila nepříjemně, plná číhajících třísek. Z oken se linulo světlo a hlasitý smích, pokřikování a hudba. Muž vyvrávoral po schodech a protlačil se kolem někoho, kde zvracel do sněhu zpoza zábradlí táhnoucího se kolem verandy jako chabá hradba. Oba muži už byli vevnitř, než se Caleb přiměl vyjít po příkrých schodech k předním dveřím. Netrvalo mu dlouho, než objevil první dvě slova vypálená do stěny budovy: HOSTINEC ELM. Druhou část se už přečíst nepokoušel: VOLNÉ POKOJE. Vedle bylo malé šoupátko a Caleb ho posunul, odhalil NE.

Lokál uvnitř kypěl životem. Byl to velký otevřený prostor, muži tu hráli karty jako v hotelu, ale na klíně jim u toho seděly ženy a moc toho na sobě neměly. Caleb zaznamenal horko, vycházelo ze dvou obřích krbů, jeden byl po jeho levici a druhý po pravici. Po celé délce budovy se táhl bar, zahalený kouřem z ohně, lamp, vaření, doutníků, dýmek a cigaret. Po obou stranách byla schodiště, vedla nahoru na chodbičku s řadou zavřených pokojů. Jedny dveře se zrovna rozletěly, objevila se žena a za ní bylo vidět neupraveného muže. Plácl ji po zadku a ona zazvonila na zvon vedle dveří.

„Potřebuješ něco, kluku?“ Před Calebem seděl muž, vtěsnaný na židli. Byl obrovský, statný jako býk, po stranách přetékal z područek židle. Caleb se divil, jak může člověk tak narůst. Na hlavě měl klobouk, který jen zdůrazňoval velikou lebku. U nohou se mu válely trosky stolu, na klíně držel kovovou krabici. „Říkám, co potřebuješ?“

„Nic,“ špitl Caleb a chtěl se kolem něj prosmýknout.

Muž překvapivě křepece vyskočil a zavrtal mu prst do prsou. „Kluku, tady se platí i za to, aby ses podíval, co ti Elm může nabídnout.“ Krátce zatřásl kovovou krabicí, zarachotily v ní mince.

„Ale no tak, nech ho, ať se koukne, Ethane,“ ozval se hlas zpoza obra, jehož ruka – o tom Caleb nepochyboval – by ho dokázala prohodit tou borovou zdí až k hotelu Brick & Feather. Ethan do Caleba zklamaně šťouchl, čímž ho odrazil metr dozadu a potvrdil mu, že se v odhadu jeho síly nemýlil. „Ne abys mě naštvál,“ utrousil a odplivl si do kovového plivátka vedle dveří, ověččeného mnohými nepřesnými pokusy.

Hlas, který Caleba zachránil, patřil muži, který mu doporučil, aby zašel do Elmu. Caleb se mu chtěl připomenout, ale zmátlo ho, že ten muž má ne jednu, ale obě statné nohy. Zahnal pomyšlení, že v tomhle velkém světě se možná dají nohy znovu připevnit. Tenhle muž neměl strniště, tvář byla hladká a bez vrásek. Skrz vlasy neprosvítala lebka a hadry mu na těle rozhodně nedržely pohromadě jehly. Naopak měl to nejhezčí oblečení, jaké kdy Caleb viděl. Třpytilo se ve světle lampy, která se houpala spolu s pohybem v místnosti. Tohle byl úplně jiný člověk. A vypadal skoro přesně stejně jako muž, od kterého ho matka ráno odehnala. „Došla ti řeč nad nádherou Elmu, co, mladíku?“

„Cože?“ zeptal se Caleb.

„Dítě moje, vypadáš, že máš něco na srdci.“

„Potkal jsem někoho a ten vypadal úplně jako vy,“ vypravil ze sebe.

„Á, můj milý bratříček,“ pokýval muž hlavou. „A přesto jsi přišel.“ Usmál se a Caleb taky, došlo mu, že udělal vtíp. Líbilo se mu, jak ten muž mluví. Jeho slova v sobě měla jakousi magii, skoro jako hudba.

„Má dřevěnou nohu,“ dodal Caleb. Považoval to za zajímavou poznámku, ale pak si vzpomněl, že jeho vlastní bratr to samozřejmě ví.

A přece se muž rozesmál a usmíval se dál. „To vážně má.“ Povytl si nohavice, odhalil tmavé ponožky, které přidržovaly tmavé pásky a kovové upínky. Mezi nimi ale byla růžová kůže. „Kdežto já ne. Ještě jsi u nás nikdy nebyl, můj mladý příteli?“

Caleb se rozhlédl, překvapen, že za uvolněnou auru obklopující toho muže kypí ruch. „Ne. Nikdy.“